

Vypravěno

dne 7. 9. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

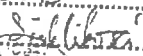
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.:

07451

→ Pokračuje odpovědí
ZADÁNÍM (11.1.2012)

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 7. 9. 2016
podpis:

Spj + ref
→ Felc - 0501

MVCRP018LZT1

V Praze dne 5. září 2016
Č.j.: MV-90573-18/VS-2016

59

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal nar. amašek - Sýrie, osoba bez státního občanství, trvale bytem (dále jen „žadatel“), právně zastoupen advokátem J em, advokátní kancelář I sídlem (dále též „právní zástupce“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 4. 5. 2016, č. j.: VS-1855/835.3/2-2009, jímž podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), nebylo vyhověno žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o :

Podle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 5. 2016, č. j.: VS-1855/835.3/2-2009, rušia věc sevrácik novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Odůvodnění:

I.

Dne 18. 4. 2011 podal žadatel prostřednictvím Úřadu městské části Praha 9 žádost o udělení státního občanství České republiky dle zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 4. 5. 2011, kdy bylo zahájeno správní řízení o žádosti žadatele. Jedná se v pořadí již o druhou žadatelovu žádost o udělení českého státního občanství. Žadatel je osobou bez státního občanství. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen dne 2. 10. 2003 za účelem sloučení s manželkou, která je státní občankou České republiky.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2011, č. j.: VS-1855/53/2-2009, nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky vyhověno, neboť žadatel nesplnil podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. a tato mu nebyla podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. prominuta. Proti předmětnému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel prostřednictvím svého právního zástupce včasný rozklad, který byl rozhodnutím ministra vnitra ze dne 29. 2. 2012, č. j.:

MV-6473-4/VS-2012, podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítnut. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 2. 2012 nabylo právní moci dne 5. 3. 2012.

Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 2. 2012 žadatel následně napadl správní žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 7. 11. 2014, č. j.: 10A 62/2012-36, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 2. 2012, č. j.: MV-6473-4/VS-2012, pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení. Městský soud v daném rozsudku konstatoval, že v rámci rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 2. 2012 nebyla vypořádána námitka žadatele uvedená v rozkladu, týkající se skutečnosti, že žadatel je osobou bez státní příslušnosti, kterou se ostatně nezabýval ani správní orgán prvního stupně. Tato skutečnost je přitom při posouzení v rámci správního uvážení, zda se v případě žadatele jedná o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., námitkou jistě významnou, neboť právní stav fyzických osob bez jakékoliv státní příslušnosti je považován za jednoznačně nežádoucí s ohledem na nemožnost dostatečného zajištění práv a svobod těchto osob.

S ohledem na výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ministr vnitra opětovně posoudil rozklad žadatele a v intencích závěrů Městského soudu v Praze, kterými je dle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán v dalším řízení vázán, rozhodnutím ze dne 19. 2. 2015, č. j.: MV-6473-13/VS-2012, zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2011, č. j.: VS-1855/53/2-2009, a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání s tím, aby při novém projednání věci postupoval v souladu s právním názorem vysloveným v předmětné věci Městským soudem v Praze.

Ministerstvo vnitra žádost žadatele posoudilo v návaznosti na naplnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 7 zákona č. 40/1993 Sb., přičemž po komplexním zvážení všech podkladů, které si v rámci nového projednání věci opakovaně vyžádalo, žádosti žadatele nevyhovělo. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínku podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť bylo zjištěno, že žadatel v některých obdobích trvání pojistného vztahu s Oborovou zdravotní pojišťovnou řádně neodváděl jako osoba bez plátce nebo osoba bez zdanitelných příjmů předepsané platby pojistného, na základě čehož mu vznikaly vysoké nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. K tomu Ministerstvo vnitra dodalo, že neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. pro prominutí splnění této podmínky, kdy ačkoliv žadatel prokázal aktuální bezdlužnost na pojistném a penále na veřejné zdravotní pojištění, v letech 2003 až 2006, od července 2007 do srpna 2009 a rovněž v průběhu celého roku 2014 mu na pojistném vznikaly nedoplatky. Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že se v neposlední řadě zabývalo při rozhodování o žádosti žadatele jeho státoobčanským statutem, kdy žadatel je osobou bez státního občanství. K tomu Ministerstvo vnitra sdělilo, že má za to, že faktická vazba žadatele na Českou republiku je výrazně zeslabena, a z toho důvodu ani s přihlédnutím k jeho státoobčanskému statusu nebylo jeho žádosti vyhověno.

II.

Proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel prostřednictvím svého právního zástupce tzv. blanketní rozklad, který následně doplnil o předepsané náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu. Žadatel své námítky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra shrnul do tří bodů.

V prvním bodě rozkladu se žadatel prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil k závěru Ministerstva vnitra o nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993. Žadatel uvádí, že tento nedostatek je mu vytýkán opětovně, stejně jako v jeho první žádosti o udělení státního občanství České republiky a stejně jako v předchozím rozhodnutí ze dne 31. 10. 2011. Žadatel pak zásadně nesouhlasí s tím, že povinnosti stanovené zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, porušoval závažným způsobem. Z předložených podkladů je patrná skutečnost, že pojistné odváděl, a to pravidelně ve čtvrtletních intervalech, přičemž tato situace vedla ke vzniku průběžných nedoplatků. Tímto způsobem pak zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění hradil od počátku existence pojistného vztahu k Oborové zdravotní pojišťovně. Žadatel pak se skutečností, že v důsledku placení záloh na veřejné zdravotní pojištění ve čtvrtletních intervalech docházelo ke vzniku nedoplatků a s nimi spojených penále, vyjádřil lítost. K tomu však dodal, že za podstatné považuje, že i samotná Oborová zdravotní pojišťovna svým rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, které je součástí spisového materiálu, shledala důvody pro použití ustanovení o odstranění tvrdosti podle § 53a zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodla o prominutí penále ve výši 1.449 Kč za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2014, což vypovídá o tom, že se v jeho případě nejednalo o tak závažný nedostatek, resp. závažné porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel rovněž uvedl, že stejně tak v minulosti zaplatil všechna penále, která mu vznikla, přičemž závazky vůči Oborové zdravotní pojišťovně má uhrazeny. Žadatel pak vyjádřil nejistotu, že mu je správním orgánem prvního stupně opakovaně vytýkáno nesplnění povinností, k němuž docházelo před tak dlouhou dobou, pokud do svého rozhodnutí zahrnul i nedoplatky, které žadateli vznikly v obdobích let 2003 až 2006 a 2007 až 2009, což dle žadatele budí dojem bezhraniční libovůle správního orgánu prvního stupně. Žadatel pak spatřuje tvrzení Ministerstva vnitra, že je třeba v delším časovém horizontu ověřit, zda bude nadále dobrovolně a řádně plnit povinnosti vyplývající zejména ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, pro neshledání důvodu hodného zvláštního zřetele za zcela nedostatečné a obsahující prvky libovůle. Dle názoru žadatele pak porušení povinností v jeho případě nebylo hodnoceno správním orgánem prvního stupně z hlediska proporcionality, resp. v rozhodnutí nebylo přihlédnuto k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti.

V druhém bodě rozkladu žadatel prostřednictvím svého právního zástupce nesouhlasil se závěry Ministerstva vnitra, že jeho integrační vazba na Českou republiku byla zeslabena. Dle názoru žadatele správní orgán prvního stupně posuzoval mimozákonné hledisko, tj. žadatelovu pracovní integraci v České

republiky, s ohledem na stabilitu příjmu, ze kterého jsou zajišťovány životní potřeby žadatele a jeho rodiny. Dle vyjádření žadatele pak správní orgán nesmí z textu § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. dovozovat, že k podmínkám v zákoně uvedeným může připojovat další podmínky, v textu zákona neuvedené. Takové volné rozšiřování podmínek pro udělení českého státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona rovněž vykazuje prvky libovůle.

Ve třetím bodě rozkladu žadatel uvedl, že Ministerstvo vnitra nedostatečně odůvodnilo to, zda a jakým způsobem hodnotilo jeho státoobčanský status, tedy to, že je osobou bez státního občanství. Dle názoru žadatele je zcela nepřijatelné, aby správní orgán prvního stupně hodnotil tuto otázku pouhým konstatováním, že faktická vazba žadatele na Českou republiku je výrazně zeslabena a z tohoto důvodu žádosti o udělení českého státního občanství i s přihlédnutím k jeho státoobčanskému statusu nevyhověl.

Dle názoru žadatele jsou v jeho případě dány okolnosti zvláštního zřetele hodné k tomu, aby mu bylo možné udělit státní občanství České republiky. Žadatel k tomu dodal, že nikdy neměl problém s dodržováním zákonů a předpisů, přičemž odůvodnit neudělení českého státního občanství důvody vytýkanými v napadeném rozhodnutí je s přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem velmi přísné. Žadatel závěrem rozkladu proto navrhl, aby ministr vnitra zrušil napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra a žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověl.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra je se zřetelem k závěru rozkladové komise toho názoru, že v daném případě jsou dány důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra a vrácení věci k novému projednání. Ministr vnitra shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, pokud se týká posouzení žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky z hlediska skutečnosti, že žadatel je osobou bez státního občanství pro možný postup podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Dle názoru ministra vnitra se správní orgán prvního stupně touto skutečností dostatečně nezabýval, resp. nezabýval se jí v intencích právního názoru vyjádřeného v dané věci Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 7. 11. 2014, č. j.: 10A 62/2012-36, když v napadeném rozhodnutí absentuje relevantní úvaha stran možného shledání důvodu hodného zvláštního zřetele právě s ohledem na státoobčanský status žadatele. Přitom z rozsudku Městského soudu v Praze jednoznačně vyplývá, že tato skutečnost, tj. že žadatel je osoba bez státního občanství, je významná co do posouzení, zda se v jeho případě nejedná o důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvo vnitra pak v napadeném rozhodnutí pouze stroze konstatovalo, že faktická vazba žadatele na Českou republiku je výrazně zeslabena, a proto i s přihlédnutím k jeho státoobčanskému statusu nebylo jeho žádosti vyhověno. Takový závěr Ministerstva vnitra však s ohledem na výše uvedený právní názor Městského soudu v Praze neobstojí, neboť z něj nikterak nevyplývá, že by Ministerstvo vnitra posuzovalo

státoobčanský status žadatele jako možný důvod hodný zvláštního zřetele pro postup podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb.

S ohledem na výše uvedené ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 5. 2016 a vrácení věci k novému projednání. Ministerstvo vnitra při novém projednání věci v rámci rozhodnutí posoudí státoobčanský status žadatele z hlediska možného postupu podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., v intencích rozsudku Městského soudu v Praze 7. 11. 2014, č. j.: 10A 62/2012-36, přičemž se rovněž vypořádá s námitkami žadatele uvedenými v rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

ministr vnitra

